

Στη συγκεκριμένη στιγμή, υπήρχαν ο Ουρανός, η Ημέρα και η Νύχτα, ο ζωοδότης Αιθέρας και το Έρεβος, γενικά ο χώρος μέσα στον οποίο η Γη διαμόρφωνε την ύπαρξή της. Είχαν ήδη σχηματιστεί τα βουνά και οι θάλασσές της. Υπήρχαν και τα σκοτεινά συναισθήματα (φόβος, πόνος κ.λπ.) και οι αλγεινές καταστάσεις (θάνατος, πληγές κ.λπ.) και κάθε τι που μπορούσε να τυραννά τον νου (τύψεις, φθόνος κ.λπ.) και να οδηγεί τις υπάρξεις σε σύγκρουση (μάχες, διχόνοια κ.λπ.) αλλά και η προδιαγραμμένη τους πορεία (πεπρωμένο κ.λπ.): Υπήρχαν όλα όσα συνθέτουν την σκοτεινή πλευρά της ζωής.

Άνθρωποι δεν υπήρχαν ακόμα, να τα υποστούν όλα αυτά. Θα αργούσαν να υπάρξουν. Για την ώρα, στον χώρο κυκλοφορούσαν θεοί χωρίς πιστούς, οι Τιτάνες και οι Τιτανίδες και τα παιδιά της Γης και του Πόντου. Κυκλοφορούσαν και οι Κύκλωπες, τεράστιοι καθένας με ένα κυκλικό μάτι στη μέση του μετώπου, καθώς και οι Εκατόγχειρες, τέρατα φοβερά με πενήντα καθένας κεφάλια κι εκατό χέρια.

Τα αδέρφια του Κρόνου, οι υπόλοιποι Τιτάνες (Ωκεανός, Κοίος, Υπερίωνας, Κρείος, Ιαπετός), όλοι τους με υπερφυσικό μέγεθος και φοβερή δύναμη, και οι Τιτανίδες (Τηθή, Φοίβη, Θεία, Ρέα, Θέμιδα, Μνημοσύνη), καθεμιά με την δική της χάρη, αναγνώρισαν ότι δικαιοματικά κυρίαρχος ανάμεσά τους ήταν ο νικητής του Ουρανού, αυτός που κατόρθωσε να τον ανατρέψει και να τους επιτρέψει να βγουν από τα έγκατα της γης στο φως της ημέρας. Ο Κρόνος φυλάκισε τους Κύκλωπες και τους Εκατόγχειρες στα Τάρταρα κι έγινε βασιλιάς ενός ζοφερού βασιλείου.

Όμως, στον χώρο κυκλοφορούσε και ο Έρωτας, το τρίτο από τα πρωταρχικά στοιχεία της Δημιουργίας. Η συμβολή του υπήρξε καθοριστική. Το πλήθος των απογόνων απλώθηκε σε ουρανό, θάλασσα, κάτω κόσμο και γη. Με όλα αυτά, περατώθηκε και η δεύτερη φάση της Κοσμογονίας. Απέμενε να συμπληρωθεί η Θεογονία και να εμφανιστεί ο άνθρωπος.

Ο ζωοδότης Ωκεανός

Πρωτότοκος Τιτάνας, ο Ωκεανός παντρεύτηκε την Τηθή, Τιτανίδα αδελφή του, στην ουσία το θηλυκό αντίστοιχό του. Από το σμίξιμό τους, γεννήθηκαν τρεις χιλιάδες ποταμοί κι άλλες τρεις χιλιάδες Ωκεανίδες, προστάτισσες των νερών και των πηγών που δημιουργήθηκαν. Χάρη σ' αυτές, κατόρθωναν οι νέοι να αφήσουν την εφηβεία και να γίνουν άνδρες.

Ο Ησίοδος απαριθμεί 41 Ωκεανίδες και 25 από τους ποταμούς: Με πρώτον τον Νείλο της Αιγύπτου που έμελλε να γίνει παππούς των Δαναών. Ακολουθεί ο Αλφειός της Ολυμπίας, ο πιο μεγάλος στην Πελοπόννησο που έμελλε να ερωτευτεί την θεά Άρτεμη. Κι έπειτα ο Ηριδανός, που κυλούσε κοντά στο σημείο όπου φύτρωνε το δέντρο με τα χρυσά μήλα των Εσπερίδων και που θα μπορούσε να ταυτιστεί με τον Ρήνο.

Στους ποταμούς που αναφέρονται ονομαστικά ανήκει και ο Ίστρος, αρχαία ονομασία του Δούναβη, όπως και ο Φάσις που περνά μέσα από την Κολχίδα των Αργοναυτών. Όμως, ο πιο δυνατός από τους γιους του Ωκεανού ήταν ο ποταμός Αχελώος που είχε και την ικανότητα να αλλάζει μορφές: Γινόταν ταύρος, φίδι, άνθρωπος με κεφάλι ταύρου, κάτι σαν τον Μινώταυρο. Αργότερα, θα πάλευε με τον Ηρακλή για την καρδιά της Δηϊάνειρας.

Όλοι και όλες, έπαιξαν τον ρόλο τους καθώς το κυρίαρχο νερό απλώθηκε σε όλη τη Γη, τα ποτάμια έγιναν γεννήτορες ηρώων και οι Ωκεανίδες συμπλήρωσαν με τα θεϊκά σμιξιματά τους τις απαραίτητες δυνάμεις για την λειτουργία της οικουμένης.

(τελευταία επεξεργασία, 22 Αυγούστου 2020)